

Záhady hada
 Rok prvý Tecpatl
 (960 nášho letopočtu)
 Mladík mal 14 rokov,
 keď ho starí rodičia
 poslali do mesta Xochicalco,
 aby sa tam vyučil
 u kňazov boha Quetzalcoatl.
 Kňazi tam chovali
 veľmi neobyčajného hada
 so siedmimi hlavami,
 ktorý sa volal Petlazolcoatl
 (metafora pre
 kňazské konkláve).
 Ten had ležal
 naprieč cesty tých,
 ktorých videl prichádzať
 a pýtal sa ich na otázky.
 Ak neboli schopní
 odpovedať, zožral ich.
 Objavil sa aj pred
 Ce Acatlom (Quetzalcoatl)
 a obrátil sa na neho takto:
 „Mladý muž,
 prišiel som ti povedať,
 že v tejto oblasti sveta,
 v krajine našich predkov,
 obrov a hrbáčov,
 a dávno pred príchodom tých,
 ktorí žijú dnes,
 ja som už kráčal
 po týchto cestách.“
 Potom had vyslovil
 sedem požiadaviek
 v tajomnom jazyku.
 Toto bola prvá z nich:
 „Prines mi jedlo, dieťa moje!
 Daj ho na slnko,
 rozlož mi ho na tanier
 a uprostred jeho srdca
 pochovaj nebeskú kopiju,
 a na boku urob
 veľké zelené tigrie sedadlo.“
 Ce Acatl (Quetzalcoatl)
 odpovedal: „Ktoré iné slnko
 ak nie Zlaté Vajce,
 koreň vesmíru?
 A aký oštep,
 ak nie sväté vzývanie?
 A tu vzácny tiger

odpočívajúci pred tebou
 sa s tebou rozpráva.“
 Taká odpoveď potešila hada
 a ten potom ponúkol
 druhú záhadu:
 „Chod' dieťa,
 prines mi rozum neba
 (meno božstva),
 aby som ho mohol vidieť!
 Ak si správny človek,
 uspokoj moje želanie.
 A chod' opatrne.“
 A toto je to, o čo žiadal:
 náklad vonného kadidla
 a parfumov.
 Potom Ce Acatl
 (Quetzalcoatl)
 priniesol obeť,
 ktorú so sebou niesol
 a zapálil kadidlo pred hadom.
 A ten bol spokojný.
 Potom znovu predniesol:
 „Synku, postav pre mňa
 drahý chrám
 s rovným priečelím
 a jednu časť so strechou.
 Zariad', aby mladá laň
 odetá do jemného
 bieleho plášťa
 vstúpila na toto miesto,
 vedená strážcom
 s bielym rapkáčom.
 Chceme ho počuť rapkať.
 Krv vychádza z tých,
 ktorí nemajú žiadnu matku
 ani otca.“
 Na to odpovedal:
 „Aký vzácny chrám
 ak nie telo,
 aká dobre umiestená strecha
 ak nie ľudská hlava?
 A jej vízia
 je skvostnou laňou
 a rapot, to je jej dych.
 A kto sú tí, ktorí nemajú,
 matku ani otca
 ak nie otvory
 pre náš dych.“
 Keď počul odpoveď,
 had prišiel

so štvrtou hádankou:
 „Vráť sa domov, synu.
 Vráť sa okamžite!
 Ak pri svojom návrate
 uvidíš oheň
 uprostred dňa,
 požiadaj svojho brata,
 aby ťa nasledoval po
 kolenách ako čierny pes,
 nesúc medzi svojimi
 nohami dušu
 našej veľkej matky.“
 Na to Ce Acatl
 (Quetzalcoatl) odpovedal:
 „Tu môj domov
 (Quetzalcoatlovo pravidelné
 telo) prichádza so mnou.
 Oheň uprostred dňa
 (vnútorné osvetlenie)
 to osvetľuje a môj pes,
 to je môj tieň (ľudská duša)
 ktorá udržuje moju čistotu,
 robí mi spoločnosť,
 v rukách ktorej prinášam
 láskavosť svojej matky.“
 Had prijal odpoveď
 a ponúkol piatu záhadu:
 „Bež, synu,
 hľadaj srdce neba
 a prines mi ho sem!
 Chceme ho vidieť!
 A spolu s ním prived'
 jedného z mnohých synov
 zahalených spredu i zozadu
 v bielej tunike.“
 Odpovedal:
 „Priniesol som ho, otče.
 Je tu,
 srdce neba sa na teba pozerá
 spolu so mnou,
 presne zo stredu
 kvetu s mnohými púčikmi
 a zároveň jedinej tuniky,
 ktorá zdobí moju hlavu.“
 Had na to povedal:
 „Veľmi dobre, môj synu.
 Teraz mi nájdi vetvu zo
 stromu ceiba s 3 povrazmi
 otočenými okolo nej
 a mala by sa hýbať

ako živá trstina
(reprezentujúč chrbticu,
a základný orgán
pre proces meditácie).
To urobí moju večeru
chutnejšou.
Myslíš si, že je ťažké zjesť
palicu zo stromu ceiba?“
On odpovedal:
„Je tvrdá, otče môj,
ale celkom chutná.
Zaiste dodá jedlu dobrú chuť.
Nosím na svojom chrbte
presne takú vetvu,
vlniacu sa ako živá trstina,
s troma povrazmi
obtočenými okolo nej.
Pripravil som ju pre teba.
Vezmi si ju.“
Potom had ponúkol
poslednú záhadu:
„Chod' teraz a prines mi
tie okrúhle veci,
ako vrchnáky, ktoré
pokrývajú dno studne.
Chcem dva biele
a dva žlté.
Vieš, o čom hovorím,
môj synu?
Ak nie,
nebude možné,
aby si prešiel.“
On odpovedal:
„Viem to, otče.
Studňa, o ktorej hovoríš,
je v mojej hrudi.
Vidím na jej dne
žlté a biele semená,
o ktoré žiadaš,
ak ich chceš ale zjesť,
mal by si zísť dole
a zobrať si ich.“
Taká tajomná reč.
Keď had počul odpoveď,
veľmi zosmutnel.
Bolo predpovedané,
že ten, kto porozumie,
bude ten,
čo prevezme moc nad ľuďmi
a príde na kráľovský trón.

Budú ho volať veľkým
a spravodlivým mužom,
ktorý sa stane novým
hadím pánom.
Veľké bolo aj utrpenie
kňazov z Xochicalco,
pretože boli potrestaní
za svoje hriechy,
že brali deti namiesto daní.
Kvôli svojim hriechom
bol had premožený.
Jeho moc skončila,
keď srdce neba
(meno božstva)
zoslalo proti nemu
nebeského tigra, nebojácneho
Tlaloc Quetzalcoatla
(Ce Acatl je
Tlalocova ľudská forma).
Takým spôsobom
kliatba záhad
dopadla na hada.
Porazil ho ten,
kto ich zodpovedal.
A ľudia v meste,
tí, ktorí ponúkali
svojich synov hadovi,
uvideli Ce Acatla
(Quetzalcoatla)
a boli veľmi šťastní.
Pretože sa hovorí,
že ľudia vždy znášajú
chyby svojho pána.
V dome modlitby
Rok prvý Calli
(973 nášho letopočtu).
V tom období
Ce Acatl (Quetzalcoatla)
dosiahol svoje
27. narodeniny.
Vtedy odišiel
do mesta Tulantzinco
so zámerom, aby bol odetý
podľa svojho pôvodu.
Zotrval tam 4 roky
v dome modlitby
(Calmecac, kláštor
pre povinné vzdelávanie
budúcich kráľov),
ktorý mal zelené schody.

Bol v hlbokkej meditácii,
keď prišli do jeho izby
Toltékovia,
ktorí ho hľadali.
V meste Tulantzinco
sa naučil všetko:
ako nájsť božské vo vnútri
(Moteotia,
duchovná technika
dávných Naguálov);
ako vzývať toho
s plášťom z hviezd,
ktorý je v nebi;
ako sa rozprávať s tým
s čiernym odevom,
ktorý dáva veciam zjaviť sa
(Moyocoyani, meno Boha)
a ako sa rozprávať s tým
s červenými šatami,
ktorý dáva stabilitu
a podporuje zem
a jej pohyby
v celistvosti vesmíru.
Naučil sa tiež
rozprávať zo sedadla cti
duálnej trojice
(Omeyocan,
názov raja Naguálov),
miesta Deviatich misiiek
(Toltékovia verili,
že vo vesmíre bolo
deväť dimenzií),
a s tým, ktorý je
podstatou neba
a pánom dôvernej blízkosti
(Tloque nahuaque,
iné meno Boha).
Starší vedia,
že ako prosebník
vzýval prebývajúceho,
žijúc bokom a v meditácii.
Za štyri roky
bol uvedený do úradu
ako kňaz Quetzalcoatla.
Dali mu trstinovú palicu
a okolo krku
mu umiestnili klenot vetra.
Potom ho vyhľadali
Toltékovia.
Kráľovstvo

Rok piaty Calli
(977 nášho letopočtu).
Toltékovia ho prišli
požiadať,
aby bol ich kráľom v Tula
aj ich kňazom.
Vtedy mal 31 rokov.
Jeho vládnutie bolo múdre
a spravodlivé.
Za jeho vlády
sa kráľovstvo tešilo
veľkej hojnosti
a jeho obyvatelia boli šťastní,
bez žiaľu či hladu.
Ce Acatl (Quetzalcoatl)
učil Toltékov
a ako pobočníkov si vybral
jasne mysliacich ľudí,
aby zlepšili jeho kráľovstvo.
Zamestnal čistých úradníkov,
ktorí priniesli krásu
všetkému,
na čo položili ruky,
robiac všetko dobrým,
elegantným a užitočným.
Mužov zručných
v mnohých profesiách
bolo hojne:
mechanici, maliari,
kamenári, tesári,
murári, natierači stien,
remeselníci
s kožou, keramikou,
niťami a tkaním.
Pritiahol talentovaných ľudí:
odborníkov
v prírodnej astrológii,
aby spresnili počítanie
roka; ľudí schopných
vykladania snov;
múdrych mužov,
ktorí oplývali poznaním
hviezd na nebi,
a vedeli určiť a spočítať
vplyvy hviezd
a vlastností;
dobrých a cnostných ľudí;
dobrých spevákov,
tanečníkov, hudobníkov,
skladateľov, oddaných ľudí

a veľkých rečníkov.
V nich všetkých
vzbudil lojalitu.
V tých časoch
bola základná potrava
rozdávaná kráľovstvom.
Kukuričné klasy
boli hrubé a dlhé
ako rukoväť metate
(kameň na mletie kukurice).
Pokazené kukuričné klasy
boli používané
na zohriatie domov.
Tekvice boli
také obrovské, že ich človek
sotva mohol udržať.
Ľudia sa mohli šplhať na
bledos (amaranty) veľké
ako palmy. V ich domovoch
nechýbala ani jediná vec.
Pestovali tiež bavlnu
v tisícich farbách:
červenú, žltú, purpurovú,
tmavomodrú, hnedú,
všetko prírodné a organické.
Chovali vtáky,
s bohatým a žiarivo
farebným operením,
vzácných vtákov
všetkých druhov,
druh, ktorý krásne spieva,
druh, ktorý trilkuje v horách.
Kakaa bola hojnosť,
toho najchutnejšieho
a najjemnejšieho kakaa.
Kakaovníky
boli pestované všade,
a tak isto aj krásne kvety.
Ce Acatl (Quetzalcoatl)
sa tiež postaral
o rozvoj umenia tvorby
mozaík a maľovania,
a tiež o zdokonalenie
keramického umenia.
Ľudia jedli z tanierov
a pili z pohárov
s modrou, zelenou
a bielou glazúrou.
Zdobili svoje steny striebrom.
Považovali za vzácne

lastúry a drahokamy,
biele zlato bolo považované
za vec malej hodnoty.
Ce Acatl (Quetzalcoatl)
sa tiež snažil o rozvoj
umenia písma
a do profesie mechaniky
zaškoliť mnohých expertov.
Nariadil, aby boli postavené
oltáre vo všetkých mestách
a namaľované obrazy
na veľké steny, pred ktorými
by Toltékovia mohli kľačať
a bozkávať zem
v úcte k tomu,
pre koho všetci žijeme.
Ustanovil,
že tieto obrazy a oltáre
majú byť zničené
každých 52 rokov,
podľa tradície,
a nahradené novými
s najväčšou nádherou
(pravidelné ničenie
chrámov a obrazov
na zamedzenie modlárstvu).
Nariadil vytvorenie
najväčšieho pokladu,
aký bol kedy videný na zemi,
hry zvanej Tlachtli
(hra podobná šachu).
Jej veľkosť sa rovnala
polovici veľkej miestnosti.
Bola vyrobená
z nespočetných kúskov
zlata a vybraných kameňov,
ktorých úloha
bola veľmi dômyselná;
štyri rôzne druhy kameňov –
tyrkys, granát,
nephrit a hyacint –
predstavovali štyri
etnické skupiny ľudí
v jeho kráľovstve.
Bol tam tiež
jedinečný rubín,
vyrezaný na jeho obraz
ako kráľa všetkých
a najvyššieho veliteľa.
Presadzoval spravodlivosť

Titul: TV_1015_Evanjelium Toltékov_Záhady V dome modlitby a Kráľovstvo

v krajine

s pomocou tejto hry.